

archanděl Michael, Rafael, Gabriel

Drazí farníci.

Doba prázdnin a dovolených je opět u konce a začíná nový školní rok. Vše se opět znova „rozjede“ a my budeme konfrontováni s našimi jednak již známými starostmi, ale i s novými, které přináší běh života. Nový školní rok nám dospělým připomíná, že i my jsme stále ve škole a sice nejenom po profesní, tedy odborné stránce, ale zvláště po té duchovní.

Začínáme znova nejenom každý školní anebo kalendářní rok, ale v podstatě musíme začínat znova každý den, a dokonce každou chvíli, když si uvědomujeme, že jsme nejednali v souladu s Boží vůlí. Znovu a znova začínat je určitý úděl člověka na zemi, kterému se v podstatě nelze vyhnout, ale který zároveň ukazuje na naši ochotu doslova a do písmene bojovat o naše posvěcení, tedy proměnu života a nezůstat spokojený s tím, kam jsme již došli. Zároveň i pro každého z nás platí slova: „Repetitio est mater studiorum“, tedy opakování je matka moudrosti (učení). Proto i já si dovoluji připomenout některé důležité skutečnosti, které se dotýkají života naší farní rodiny a do jisté míry ukazují opravdovost a pravdivost naší víry.

Na prvním místě bych rád zmínil ticho v kostele. Současný prefekt kongregace pro bohoslužbu a svátosti ve Vatikánu, kardinál Robert Sarah, napsal knihu Síla ticha, která prozatím vyšla pouze ve slovenštině a na jaře příštího roku by měla být přeložena do češtiny. V ní popisuje a také krásným a hlubokým způsobem postihuje význam a důležitost ticha jak při liturgii, tak i pro vnitřní život člověka. Ticho nám umožňuje naslouchat tomu, který je naším Pánem, ale také i Otcem, který promlouvá k našemu srdci, aby nám sdělil vše potřebné pro to, abychom mohli stále znova a znova kráčet za ním, a ne si pouze „vyšlapovat“ podle toho, jak my chceme. Zvláště kostel je místo „vyhrazené“ pro ticho, neboť i ti, kteří Pána Boha neznají, v něm ticho hledají, protože ho dnes skoro nikde jinde již nenacházejí. Proto bych znova poprosil, abychom dávali pozor na mluvení v kostele, nebo spíše si sdělovali jen to nejnnutnější a vše ostatní si nechali na prostor před kostelem. V Božím domě se mluví s Bohem a Bůh mluví k nám a je nedůstojné, jestliže svým jednáním dáváme Pánu najevo, že nás nezajímá a že v jeho domě jsou důležitější osoby, než je on. To je i určitý projev nevíry v přítomnost Boží v Eucharistii, kde Bůh přebývá se svým tělem i duší, lidstvem i Božstvím.

Dále bych rád připomenul, že i když snad někdo přijde na mši sv. později, tak má „povinnost lásky“ pozdravit našeho Pána, který zde přebývá. Proto při příchodu namáčíme ruku do kropenky a žehnáme se znamením kříže a následně poklekáme směrem ke svatostánku. Pokud někdo ze zdravotních důvodů nemůže pokleknout, tak se může hluboce uklonit. Tento pozdrav bychom ale neměli opomenout, neboť je znamením víry, že víme, kdo je před námi a za kým jdeme. Pokud „vlitneme“ do kostela a „zašermujeme“ rukou před obličejem a pak rychle koukáme, kam si sednout, tak se stává naše jednání dosti trapným. Může se snad někdy zcela výjimečně stát, že přijdeme z objektivních důvodů pozdě, a proto bychom měli o to více a decentněji dbát na tento pozdrav. Včasný příchod na mši sv. nám umožňuje se připravit na liturgii, tedy bohoslužbu, což není pasivní pozorování na způsob sezení před televizí, ale aktivní naladění našeho srdce v modlitbě na příchod toho, který je jediným a pravým Životem. Po mši sv. následuje modlitba ke sv. archandělovi Michaelovi, kterou ustanovil papež Lev XIII. na základě vidění, které měl přímo on sám a ve kterém viděl útoky, které mají přijít v budoucnu na Církev. Zároveň je doporučeno mnoha papeži včetně těch posledních, abychom po mši sv. konali poděkování, protože z medicínského hlediska v nás cca 10 min. přebývá hostie ve stavu, jak jsme ji přijali, než skrze přirozený rozklad v našem těle tuto podobu ztrácí. Během této doby bychom měli Pánu vzdávat díky, chválu a úctu za všechny milosti, které nám skrze Eucharistii dává.

Též je možné se pomodlit za kněze, neboť tím se určitým způsobem modlíme i za sebe. Čím lépe bude kněz užívat milosti od Boha, tím lépe bude moci vést sobě svěřené duše. To vše trvá určitou dobu, ale zcela jistě je to čas strávený tím nejlepším možným způsobem. Rychle „utéci“ po mši sv. z kostela a pak si hlavně popovídat, ukazuje na nevďečnost, a zvláště pak na nepochopení, kde jsme právě byli a s kým jsme se setkali.

V modlitbě vás provází a vám žehná

Vít Uher

ZÁŘÍ 2017

ZÁŘÍ 2017			
1	pá	21. týden v mezidobí	první pátek
2	so	21. týden v mezidobí	
3	ne	22. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
4	po	22. týden v mezidobí	
5	út	22. týden v mezidobí	
6	st	22. týden v mezidobí	
7	čt	22. týden v mezidobí, sv. Melichara Grodeckého	
8	pá	Narození Panny Marie	svátek
9	so	22. týden v mezidobí, sv. Petra Klavera	
10	ne	23. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
11	po	23. týden v mezidobí	
12	út	23. týden v mezidobí, Jména Panny Marie	
13	st	sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve	památka
14	čt	Povýšení svatého Kříže	svátek
15	pá	Panny Marie Bolestné	památka
16	so	sv. Ludmily, mučednice, české patronky	památka
17	ne	24. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
18	po	24. týden v mezidobí	
19	út	24. týden v mezidobí, sv. Januaria, biskupa a mučedníka	
20	st	sv. Ondřeje Kim-Tae-gona	památka
21	čt	sv. apoštola a evangelisty Matouše	svátek
22	pá	24. týden v mezidobí	
23	so	sv. Pia z Pietrelciny	památka
24	ne	25. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
25	po	25. týden v mezidobí	
26	út	25. týden v mezidobí, sv. Kosmy a Damiána	
27	st	v žižkovské farnosti: výročí posvěcení farního kostela	slavnost
28	čt	sv. Václava, mučedníka, českého patrona	slavnost
29	pá	sv. archandělů Michaela, Gabriela, Rafaela	svátek
30	so	sv. Jeronýma, biskupa a učitele církve	památka

pobožnost prvních devíti sobot v měsíci

od první soboty v září 2. 9. bude vždy na první sobotu v měsíci po mši sv. pobožnost k Panně Marii.

sbírka na splátku farního úvěru

neděle 3. 9. (všechny kostely)

Veni Sancte (začátek školního roku)

neděle 3. 9. 2017 v 9.30, kostel sv. Prokopa

mše sv. v Tridentském ritu

pondělí 4. 9. v 18.00 u sv. Rocha

hovory o víře pro katechumeny hledající

od 6. září každou středu od 19.00 ve farním centru u Sv. Prokopa

výstav Nejsvětější Sv. Oltářní – eucharistická adorace

čtvrtek 7. 9. mše sv. 18.00 v kostele sv. Prokopa a následně tichá eucharistická adorace do 20.00,
úterý 26. 9. od 17.30 v kostele sv. Anny

úklid kostelů

sobota 9. 9. mše sv. v 8.00 – Sv. Prokop

sbírka na církevní školství

neděle 24. 9. 2017 (všechny kostely)

slavnost sv. Václava

čtvrtek 28. 9. mše sv. v 18.00 Sv. Prokop

FARNÍ DEN**neděle 24. září 2017 mše svatá v 9.30 u Sv. Prokopa**

celý program farního dne bude vyvěšen na nástěnkách ve všech kostelích

Milí farníci,

první dny měsíce září budu trávit na společném neformálním výletě s našimi otci biskupy. Poté se sejdu také se svými spolubratry z konviktu (nultého ročníku teologie) v malebném městečku Slavonice u rakouských hranic, odkud pochází jeden náš spolubratr. Pak mě pravděpodobně bude ještě čekat praxe v armádě. Ještě před odjezdem do Říma bych rád navštívil svoji rodinu na Slovensku. Rád bych vám poděkoval za čas, který jsem mohl být s vámi ve farnosti. Zvláště vzpomínám na společnou ministrantskou víkendovku v Novém

Strašecí. Před začátkem školy nás budou čekat týdenní exercicie na Mentorelle. Horský klášter, který pravděpodobně navštívil také svatý Benedikt, se nám stane místem ztišení a naslouchání Božímu hlasu. Budu na každého z vás nepochybně pamatovat v modlitbě a děkovat za každé společné setkání. Prosím vás i nadále o modlitbu,

se srdečným pozdravem

Fr. Miroslav

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

výňatek z encykliky papeže Pia XI.

DIVINI REDEMPTORIS 1937

Príslib, že přijde Vykupitel, prozařuje život lidí od jeho počátku. Pevná naděje v lepší časy značně zmírnila jejich zármutek ze ztráty „slastí ráje“; pak je provázela na cestě plné útrap a úzkostí tak dlouho, až se naplnil stanovený čas, kdy Vykupitel splnil dávnou touhu a všem pokolením slavně umožnil žít novým, ušlechtiljším křesťanským způsobem, který dalekosáhle překonává a přesahuje to, čeho některé významnější národy dosáhly s velkou námahou a s velkým úsilím.

Po žalostném pádu Adama následoval svízelný zápas ctnosti s neřestmi jako následky prvotního hříchu. A odvěký záludný pokušitel nikdy nepřestal svádět smrtelné lidstvo tím, že je podváděl klamnými sliby. Proto, jak běžel čas, zmatek následoval za zmatkem, až došlo k současným zvrácenostem, které všude buď již úděsně se projevíly, nebo nebezpečně hrozí. Ukazuje se, že svým rozsahem a svou prudkostí přesahují všechna pronásledování, která církev protrpěla. Tak zajisté lidstvo se dostává do nebezpečí, že upadne do barbarství ještě horšího, než bylo to, v němž dlouho žilo před příchodem Vykupitele.

Jistě již chápete, že mluvím o hrozivém nebezpečí bezbožného komunismu. Jde mu vlastně o úplný rozvrat společenského řádu a přímo ze základu vyvrací křesťanský způsob života.

Když takové hrůzné zkoušky nastaly, katolická církev nemohla mlčet a nemlčela. Nemlčel Apoštolský stolec, který dobře zná svůj zvláštní úkol chránit pravdu, spravedlnost a všechno, co nepomíjí, čím komunisté opovrhují a co napadají. Již tehdy, kdy mnozí vzdělanci si umínili odpoutat veřejný život a společnost vůbec od náboženství a mravnosti, moji předchůdci pokládali za svou povinnost uváženě všem připomenout, kam až to povede, jestliže společnost se odvrátí od křesťanských zásad. Kdyby se jednou připustily takové zhoubné, přirozenému právu naprosto odporující názory komunismu, úplně by to rozvrátilo práva všech lidí, dané poměry, vlastnictví i celou společnost. Zhoubný mor, pronikající do nejvnitřnějšího ústrojí společnosti, přivádí společnost do nejhorší záhuby. Filosofické výmysly, které dlouho se snažily odvrátit vědu od víry a způsob života od církve, jsou příčinou toho, že v době, kdy se dává přednost technickým vědám, se spousta lidí vášnivě přiklání k ateismu.

Názory, které komunisté hlásají, předstírají, že přinášejí chudým lidem ulehčení. A to se jim opravdu daří tím snáze v této době, kdy nerovnoměrně rozdělený majetek způsobuje neobvyklou nouzi, a to nejen několika málo lidem. Vychloubají se dokonce a tváří se jakoby jejich názory byly příčinou hospodářského pokroku. Ale kde pokrok skutečně nastal, tam k němu došlo nepochybně z jiných příčin. Na příklad proto, že nákladná průmyslová výroba byla zavedena v zemích, kde dosud nebyla; nebo že obrovská přírodní bohatství ziskuchtivě se dobývala bez jakéhokoliv ohledu na životní prostředí.

Mgr. Kristýna Pinkrová (36) pochází z Hradce Králové, kde studovala historii – archivnictví. Pracuje v domažlickém Muzeu Chodska. Má dva syny, její rodina bydlí v Nevolicích u Domažlic. Dovolenu tráví mj. na pražském Žižkově.

Bydlíte na vesnici, jak odpočíváte v Praze?

Vzhledem k tomu, že žijeme nedaleko Českého lesa, jezdím do Prahy zejména za kulturou - výstavy, filmy, divadlo, za kamarády ze studií. Anebo i za pracovní inspirací, protože rozdíl mezi malými a velkými muzei začíná být propastný. Stačí mi však pár dní a už se těším ze shonu velkoměsta do někdy mrtvolného klidu pohraničí.

Na co můžete v Muzeu Chodska návštěvníkům nalákat?

Co se týká turistů, je to zejména prezentace folklóru v Muzeu Jindřicha Jindřicha a za fenomenem expozice v Chodském hradu považují instalaci „chodské svatby“ z roku 1935, která je původní včetně figurín. Nicméně kriticky musím uvést, že expozice už má svá nejlepší léta za sebou a bylo by příjemné získat dostatek financí na její modernizaci. V současnosti je pro návštěvníky přichystáno několik krátkodobých výstav. První z nich přibližuje fenomen pašeráctví v bavorsko-českém pomezí, pro umělecky založené návštěvníky máme výstavu skláře Jirího Suchého a třetí z nich je součástí projektu „Dudáci a vlčí hlavy“, jehož cílem je připomenout si spisovatele Zdeňka Šmída, který z Domažlicka pocházel.

Připojili jste se i do Noci muzeí?

Ano, třetím rokem se snažíme připravit program pro širokou veřejnost, ale musím přiznat, že ne vždy se to daří. Domažličtí jsou vesměs velmi konzervativní a na podobné „nové“ akce se dívají s dávkou nedůvěry, kterou se snad podaří prolomit. Velmi ráda jsem za spolupráci na muzejní noci se zdejší ZUŠ Jindřicha Jindřicha.

Zapojujete se i do aktivit mimo muzeum?

Mou snahou je, aby muzeum sloužilo i jako platforma pro setkávání lidí různého typu

a kultury. I proto každý měsíc pořádáme projekce Filmového klubu, spolupracujeme s plzeňským divadlem Poezie, které do Domažlic přináší několikrát do roka poeticky zaměřené večery na různá témata (V a W, Václav Hrabě, šanson, Suchý a Šlitr). A samozřejmě se zapojujeme do „jednorázových“ akcí. Prakticky jsem ráda, když můžeme poskytnout prostor pro jakoukoliv kulturní či vzdělávací akci.

Mimo muzeum se angažuji ve spolku „Chodsko žije!“ a podílím se na dění v naší obci – dětské ochotnické divadlo, živý betlém, dětský den, vedení knihovny, atp.

Jak trávíte volný čas?

Práce se mi většinou prolíná i do volného času, ale pokud to jde, snažím se jej trávit aktivně. Jelikož jsem dost nešikovná a času není mnoho, chodím si zaběhat a mým dopravním prostředkem po okolí je kolo.

Odpočívám na zahradě – pěstuji zeleninu a z ní se snažím uvařit či zavařit i nemožné. Jsem zvědavá, jak se již zaběhnutý systém změní, neboť letos nastupuje starší syn do první třídy.

Manžel je učitel, nezávidíte mu více volna?

Závidím, vzhledem však ke své povaze, která se neslučuje s výkonem učitelské profese, je to tak to jediné, co s tím mohu dělat (na tuto otázku za mě odpověděl můj muž). A svým způsobem má pravdu: učit by mě bavilo, ale děti by musely poslouchat: tedy nereálná představa.

Jakou knihu čtenářům ráda doporučíte?

Tony Judt: Poválečná Evropa, Albert Cossery: Bohem zapomenutí lidé, Wladyslaw S. Reymont: Zaslíbená země. A z regionální Zdeněk Šmíd: Dudáci a vlčí hlavy.

V aktuálních číslech PL se věnujeme jednotlivým kostelům Vyšehradu. Tentokrát si blíže povšimneme sakrální stavby, objevené postupně archeologickými výzkumy v místě pozdější a dosud stojící budovy starého děkanství. Prvním, ještě spíše nahodilým nálezem zde byla v roce 1884 objevená pozoruhodná reliéfní dlažba, která přitáhla pozornost odborníků i širší veřejnosti. Následovaly archeologické výzkumy v letech 1903, 1924–26, revizní výzkumy pak v letech 1968–71, 1980, 2011 a 2014. Postupně se podařilo rozpoznat pozůstatky dvou významných sakrálních staveb.

Bazilika sv. Vavřince

byla rozpoznána jako první, šlo však o v pořadí až druhý kostel na tomto místě. Poměrně krátká trojlodní románská bazilika měla na východní straně příčnou loď (transept), jejíž délka přesahovala šířku trojlodí. K bočním polím transeptu se přikládaly půlválcové apsidy, z křížení vybíhal k východu ještě obdélný chór, ukončený opět apsidou. Severní apside je dodnes zachována v rámci starého děkanství, do jehož budovy byla integrována – v roce 1507 zde vznikla nová kaple sv. Vavřince. Trojlodí bylo rozčleněno dvěma řadami pilířových arkád. Hlavní loď byla nejspíše plochostropá, zatímco menší boční lodě byly zaklenuty pravděpodobně křížovými klenbami, stejně jako příčná loď. Stavba působila v interiéru zřejmě poměrně strohým dojmem, nejvýraznější prvek výzdoby tvořila nádherná podlaha ze šesti-bokých dlaždic s reliéfy zobrazujícími lvy, gryfy, sfingy a poprsí císaře Nerona. Složitou sestavu dlaždic doplňovaly menší trojúhelné kusy a po obvodu obdélné dlaždice s rostlinnými motivy. Protože byla dlažba tohoto typu poprvé objevena na tomto místě, ustálilo se její označování jako dlažba vyšehradského typu. Vznik baziliky je kladen do poslední třetiny 11. století, zároveň byla položena i popsaná dlažba.

Pod bazilikou byly již při prvorepublikovém výzkumu zaznamenány základy jinak orientované starší stavby. Tu později vedoucí revizního výzkumu z let 1968–71 Bořivoj Nechvátal interpretoval jako sakrální stavbu, tedy předchůdce baziliky. Vzhledem k dílčímu charakteru nálezů nebyl však znám celkový půdorys stavby ani její rozsah, předpokládala se drobnější architektura centrální stavby

na křížovém půdoryse. Velké překvapení však přinesl až poslední revizní výzkum v nedávné době. Ukázalo se totiž, že nejstarší svatyně byla podstatně větší, než bylo dosud předpokládáno. Na základě současného stavu poznání je možno říci, že šlo pravděpodobně o centrální stavbu na čtvercovém půdoryse s trojicí apsid na jihu, východě a severu a s pravouhlým vystupujícím tělesem na západě. Takové centrály s trojicí apsid se nazývají trikoncha. Celou stavbu je možné vepsat do čtverce o rozměrech přibližně 25 x 25 m. Rozměrově je srovnatelná s jinou výjimečnou centrálou, a sice s rotundou sv. Víta na Pražském hradě, jejíž užitnou plochu dokonce o cca 40% překonává. Zsvěcení tohoto kostela zatím neznáme, vznikl nejspíše ve druhé polovině 10. či v první půli 11. století. Na interpretaci nálezu budou vědci jistě pracovat ještě řadu dalších let, už teď je ovšem zřejmé, že tento významný objev přepisuje nejen naše dosavadní představy o nejstarších dějinách Vyšehradu, ale i o počátcích naší sakrální architektury obecně.

-lb-

Fatimská zjevení 1917

Svědectví sestry Lucie de Santos

Sestra Lucie z Fátimy, portugalská karmelitka, byla jedním ze tří dětí jimž se v roce 1917 zjevila Panna Maria. Když ji pan biskup požádal, aby vyprávěla o zjeveních anděla a Panny Marie, protože je to ke cti Boha a Panny Marie, oddechla si: „Jak dobrý je Bůh. Je Bohem pokoje a po této cestě vede všechny kdo mu důvěřují.“ Každý jiný rozkaz by pro ni byl pramenem rozpaků a pochybností.

Kdyby jí bylo rozkázáno, aby pověděla úplně všechno, jak si to přál pan Dr. Galamba, autor pověřený přípravou knihy o zjeveních, musela by se ptát: „Koho mám poslouchat? Boha, nebo jeho zástupce?“ To by pro ni byla „pravá vnitřní muka“. „Tajemství královské dcery je v jejím nitru,“ řekl jí ctihodný kněz, děkan z Torres Novas. Když počala chápat smysl těchto slov, řekla si: „Mé tajemství patří mě.“ Obětovaná na oltáři poslušnosti říká: „Mé tajemství patří Bohu. Položila jsem je do jeho rukou; On s ním může dělat, jak se mu zlíbí“.

Zjevení anděla

Podle přibližných výpočtů se Lucii zdálo, že k prvnímu zjevení došlo v roce 1915: „myslím, že se zjevil anděl, který se tenkrát neodvážil plně projevit.“ Mohlo to být být asi v době mezi dubnem a říjnem 1915. Když se ještě s Terezou Matiasovou, její sestrou Mari Rose Matiasovou a Ma-

rií Justinovou z vesnice Casa Velha – na jižním svahu Cebeço – modlila růženec, zpozorovala nad hájem v údolí něco jako mráček, bělejší než sníh, bylo to průsvitné a mělo to lidskou podobu. Ostatní se jí ptali, co to je. Odpověděla, že neví. To se opakovalo ještě dvakrát v následujících dnech.

Lucie nedovedla s jistotou říci, kdy se poprvé zjevil anděl na Loca do Cabeco, tehdy ještě neuměla počítat dny ani měsíce. Hledali chráněné místo na svahu, kde by obědvali a modlili se, později tam zpozorovali světlo bělejší než sníh, a to v podobě průhledného mladíka zářivějšího než krystal prozářený slunečním světlem. Čím více se přibližoval, tím lépe rozpoznávali jeho rysy. Byli velice překvapení a téměř u vytržení.

Když k nim přišel, řekl: „Nebojte se, jsem anděl míru. Modlete se se mnou.“ Poklekl a sklonil se k zemi. Vedení nadpřirozeným hnutím udělali totéž a opakovali slova, která ho slyšeli říkat: „Můj Bože, věřím v Tebe, klaním se Ti, doufám v Tebe a miluji Tě. Prosím za odpuštění pro ty, kdo v Tebe nevěří, Tobě se neklaní, v Tebe nedoufají a Tebe nemilují.“

Když to třikrát opakovali, vstal řekl: „Tak se modlete. Ježíšovo a Mariino Srdce vyslyší vaše prosby.“ A zmizel.

Dlouho potom zůstali tak, jak je anděl opustil a opakovali stále tutéž modlitbu. Cítili přítomnost Boží tak mocně a hluboce, že se ani neodvážili promluvit. Ještě druhý den byly jejich duše ponořeny to té atmosféry. Mízela jen pomalu.

Nikoho nenapadlo, aby o tomto zjevení mluvil nebo nabádal k jeho utajení. Vnucovalo se to samo sebou. Bylo to tak niterné, že nebylo lehké o tom něco povědět.

K druhému zjevení došlo asi v létě ve dnech velkého vedra, kdy hnalí stádo už dopoledne domů a vyháněli je až večer. Hodiny poledního odpočinku trávili ve stínu stromů, které obklopovaly už vícekrát zmíněnou studnu. Najednou uviděli před sebou téhož anděla.

„Co děláte? Modlete se.“ Hodně se modlete. Ježíšovo a Mariino srdce mají s vámi plány milosrdenství. Přinášejte Pánu Bohu neustále modlitby a oběti.“

„Jak máme přinášet oběti?“ zeptala se Lucie.

„Za všechno, co můžete, přinášejte obět' na smír za hříchy, které Boha urážejí, a jako prosbu za obrácení hříšníků. Dosáhnete tak míru pro vaši vlast. Já jsem její anděl strážný, anděl Portugalska. Především přijímejte pokorně utrpení, která na vás Pán sešle.“

To se jim vrylo do duše jako světlo, v němž poznali kdo je Bůh, jak nás miluje a jak chce být milován. Poznali hodnotu oběti a jak je mu milá a jak pro obět' obrací hříšníky. Od té chvíle začali obětovat Pánu Bohu všechno co je tížilo. Nehledali však jiné umrtvování a pokání, než to, že celé hodiny opakovali modlitbu, kterou je anděl naučil.

Třetí zjevení se muselo udát začátkem října nebo ke konci září, protože už nechodili o polední přestávce domů.

Tehdy šli od Pregueira (to je malý olivový háj, který patřil Luciiným rodičům), k Lapa do Cabeço, kolem svahu u Aljustrelu a Casa Velha. Tam se pomodlili růženec a modlitbu, kterou je naučil anděl při prvním zjevení. A tam se anděl zjevil po třetí; v ruce držel kalich a nad ním hostii, z níž padaly do kalicha kapky krve. Nechal kalich s hostií vznášet se ve vzduchu, poklekl na zem a třikrát opakoval modlitbu: „Nejsvětější trojice, Otče, Synu, Duchu svatý, hluboce se vám klaním a obětují vám drahocenné tělo a krev, duši a božství Pána Ježíše Krista, přítomného ve všech svatostáncích světa, na usmíření za urážky, rouhání a lhostejnosti, kterými je urážen. A pro nekonečné zásluhy jeho Nejsvětějšího Srdce a Neposkvrněného Srdce Panny Marie vás prosím za obrácení ubohých hříšníků.“

Potom vstal, vzal znovu kalich a hostii. Hostii dal Lucii a obsah kalicha dal vypít Hyacintě a Františkovi se slovy: „Přijměte tělo a pijte krev Ježíše Krista, který je nevděčnými lidmi těžce urážen. Čiňte pokání za jejich hříchy a utěšujte Boha.“ Potom si znovu klekl na zem a všichni opakovali modlitbu: „Nejsvětější trojice...“ Pak zmizel.

Třináctý květen 1917

Lucie si hrála s Františkem a Hyacintou nahoře na svahu Cova da Iria, když pojednou uviděli něco jako blesk. „Pojďme raději domů,“ řekla bratrance a sestřenici, „blýská se a přijde snad bouřka.“ Začali sestupovat po svahu a hnát ovce k silnici. Když byli přibližně v půli svahu, skoro

u velkého dubu, viděli nový blesk a po několika krocích spatřili nad dubem paní, oděnou v bílém šatě, zářící víc než slunce. Vycházelo z ní jasnější a intenzivnější světlo, než jaké rozlévá křišťálový pohár plný čisté vody prosvěcovaný nejjasnějšími slunečními paprsky. Byli překvapeni tímto zjevem. Byli tak blízko, že stáli uvnitř světla, které tu paní obklopovalo, bylo to asi půl druhého metru. Panna Maria k nim promluvila: „Nebojte se. Neublížím vám. Přicházím z nebe. Přišla jsem vás požádat, abyste sem přicházeli po šest příštích měsíců třináctého dne vždy ve stejnou hodinu. Pak vám řeknu, kdo jsem a co chci. Pak se sem vrátím ještě po sedmé.“

Pana Maria Lucii ještě řekla, že František a Hyacinta přijdou do nebe. Zeptala se jich „Chcete se obětovat Bohu a snášet všechna utrpení, která na vás sešle na smír za hříchy, jimiž je urážen a jako prosbu za obrácení hříšníků?“ Odpověděli: „Ano, chceme.“ „Budete tedy muset hodně trpět, ale milost Boží vás bude posilovat.“ Když promlouvala tato poslední slova, otevřela po prvé ruce a zalilo nás silné světlo, odraz paprsků, které vycházely z jejich rykou. Padli na zem a modlili se „Nejsvětější Trojice, klaním se ti. Můj Bože, můj Bože, miluji tě v Nejsvětější svátosti.“ Potom Panna Maria dodala: „Modlete se každý den růženec, abyste tak vyprosili světu mír a konec války.“

Začala se zvedat a vznášet do výše směrem k východu, až zmizela v nedozírné dáli.

Pokračování v příštím čísle

176. INOCENC III.

(1198 – † 1216)

Lothar di Conti pocházel ze šlechtického rodu, studoval v Římě, Bologni a Paříži a nabyt pověsti jednoho z nejlepších právníků své doby. Papežem byl zvolen ještě v týž den, kdy zemřel jeho předchůdce Celestýn III., a přijal jméno Inocenc III. Podle některých historiků to bylo vůbec první konkláve v historii, jak uvádějí některé spisy, bylo při volbě poprvé použito volebních lístků. Nově zvolený papež upevnil svou autoritu nad papežským státem a nazval se „náměstkem Kristovým“. Tento titul nahradil starší oslovení „Vicarius Petri“ („nástupce Petřův“). Jako papež velmi výrazně upravil církevní právo – ostatně jako vystudovaný právník k tomu měl předpoklady.

„Jestliže vládce... zvolili za krále rouhavou, exkomunikovanou osobu, tyрана nebo pošetilého blázna, kacíře nebo pohana, měli bychom snad pomazat, posvětit nebo korunovat takového muže? Zajisté nikoli!“

Kroky, kterými si papež upevňoval moc v Římě, se ale nelíbily lidu a v květnu roku 1203 vypukly ve městě lidové bouře, především pod vede-

Vlastní jméno nebo rod:	Lotario de Conti
Původ:	Itálie
Datum narození:	22. 2. 1160
Místo narození:	Anagni, Itálie
Datum zvolení:	8. 1. 1198 (38 let)
Datum úmrtí:	16. 6. 1216 (56 let)
Místo úmrtí:	Perugia, Itálie
Místo pohřbu:	katedrála Perugia
Pontifikát:	18 roků, 5 měsíců, 8 dní

ním Giovanniho Capoccia, vůdce tzv. plebejů. Inocenc musel uprchnout do Palestriny, kde zůstal až do utišení nepokojů 1204. Roku 1205 uzavřely obě strany (po papežově nemalém finančním daru) mír. V rámci sociálních reforem a boje proti infanticidě nechal u bran římských klášterů zřídit kola pro nalezence – skříňky pro anonymní odkládání dětí – tj. středověkou verzi babyboxu.

Inocenc III. se zaměřoval na potlačování hereze, největší krok v tomto směru učinil Čtvrtým lateránským koncilem, dvanáctým ekumenickým, zahájeným 11. listopadu 1215. Tento koncil se s více než 1200 účastníky stal největším koncilem středověku. Výsledkem byla důsledná reforma církve; byla vyhlášena povinnost všech věřících zúčastnit se o Velikonocích zpovědi a přijímání, potvrzeny byly výroky církve o svátostech a byla zdůrazněna důležitost hlásání víry. Rozhodnutí, která byla během koncilu přijata, ovlivnila církev na několik staletí dopředu. Inocenc proto nezřídka bývá označován za jednoho z nejvýznamnějších papežů.

Obratnou politikou přiměl Inocenc českého krále Přemysla Otakara I. ke změně strany; slíbil mu za to novou korunovaci z Otových rukou a také uznání jeho královského titulu papežskou kurií.

zdroj: Ch. Coulombe: Náměstkové Kristovi, internet Wikipeidie

Farní dovolená rodin s dětmi v Jeseníkách

Od 5. srpna strávilo 7 rodin týden v chatě Edison v horském středisku Karlov v Jeseníkách. Hned v neděli po mši sv. v Rudné pod Pradědem jsme se vydali na Andělskou horu, kde je kostel sv. Anny, proslavený poutěmi. Kdysi se na tomto kopci těžilo zlato. Cestou jsme našli houby, ze kterých byla k večeri polévka. Část výpravy zvolila návštěvu Bruntálu a následně výlet na hrad Sovinec, kde děti osedlaly stará děla a kde proběhlo i šermířské představení. V pondělí dvě jednotky otestovaly výstup na Praděd z Ovčárny, kam se nechaly dovést autobusem. V úterý si část výpravy s většími dětmi vyšlápla k rozhledně nad Novou vsí, bohužel byla zavřená. Menší děti chodily na kratší výlety v nejbližším okolí, i když Minárikovi se všemi dětmi absolvovali výšlap údolím Bílé Opavy, která zde vytváří vodopády, kaskády a peřeje. Je to nádherné údolí, ale cesta je poměrně náročná – přeskakujete z kamene na kámen. V cestě jsou kořeny mohutných jeseníckých smrků, přecházíte úzké dřevěné lávky přes řeku, stoupáte po schodech i dřevěných žebřících.

V noci ve středu v 1:30 hod. se 3 muži a 2 dorostenci vypravili na Praděd (15 km), aby zastihli východ slunce. Vrátili se unavení, ale nadšení z nevšedního zážitku.

Ve vaření jsme se střídali a výběr jídel byl pestrý – od zapečených kotlet, rizota, špaget po exotické chutě chilli con carne, indický dhál až po vynikající grilovačku od Petra Vobořila. Poslední den pobytu jsme jeli na exkurzi do přečerpávací elektrárny Dlouhé stráně. Autobus nás odvezl do infocentra, kde jsme vyslechli odborný výklad a viděli na schématu, jak elektrárna funguje. Potom nás vzali dlouhým tunelem pod horou do „strojovny“ kde jsme viděli část mohutné turbíny, následoval přesun k dolní nádrži. Potom jsme vyjeli lanovkou v Koutech nad Desnou, abychom si vyšlápli na vyhlídku, odkud je vidět i horní nádrž – vzdálenost mezi horní a dolní nádrží je přes 500 m!

Po celý týden nám přálo počasí, bouřky a déšť řádily jen v noci, jinak bylo teplo a slunečno, takže jsme si Jeseníky opravdu užili z té nejlepší stránky a tak budeme vzpomínat a těšit se zase na společnou dovolenou příští rok.

Václava Hilbertová

Farní jarmark 2017

Letos již popáté dne 24. září, po mši svaté za kostelem Věřím, že se i letos najde dost ochotných lidí, kteří do něj věnují své výrobky/výpěstky. Každoročně zde vyzývám všechny, kdo by mohli přinést něco na občerstvení – sladké i slané pečivo, chlebíčky, víno, limonádu, ovoce ze zahrádky čerstvé nebo zavařené, ale také třeba ruko-dělné výrobky, aby se mi laskavě přihlásili na mail nebo tel. , abych věděla s kolika stolky můžu počítat.

Na jarmarku pak tyto dobroty nabízíme za dobrovolný příspěvek naší charitě, který tvoří náš stěžejní příjem (kromě občasných darů). Doufám, že se nám i letošní jarmark vydaří, že se i nově přichozím bude líbit, ochutnáme zase nové dobroty a některé si přineseme i domů. Těším se na vás 24. září v 10:30 mezi kostelem sv. Prokopa a gymnáziem na Sladkovského nám. **-vh-**

Eucharistický zázrak v Dijonu

Francie 1430

Žena si koupila monstranci, ve které nedopatřením zůstala proměněná hostie. Rozhodla se, že s použitím nože Eucharistii vyjme, ta však začala krváčet. Krev na hostii vzápětí zaschla a vytvořila obraz Pána sedícího na půlkruhovém trůnu s některými nástroji umučení po stranách. Hostie zůstala neporušená po více než 350 let, kdy byla v roce 1794 zničena revolucionáři.

Žena v rozrušení šla za kanovníkem Anelonem, který si hostii ponechal. Zpráva o události se brzy donesla i k papeži Evženovi IV., který hostii daroval vévodovi Filipovi III. Dobrému (Burgundskému) a ten ji daroval městu Dijon.

S jistotou víme, že ještě v roce 1794 byla zázračná hostie v bazilice sv. archanděla Michaela, ale 9. února toho roku si město Dijon kostel vyžádalo a věnovalo jej nové sektě „la Raison“, tj. „bohyně rozumu“.

Zázračná hostie byla během francouzské revoluce spálena. Mnohé dokumenty a umělecká díla dokládají tento zázrak, jedním z nich je například vitrážní okno v dijonské katedrále, na kterém jsou zobrazeny hlavní výjevy zázraku.

Zdroj: časopis Dijon, Hostie, poslaná roku 1433 papežem Evženem IV. Filipovi, vévodovi burgundskému

Láska nezná hranic

Matka Tereza

Když bylo Ganxhe Anežce 12 let, pocítila poprvé touhu po zasvěceném životě. V té době vyrůstala již 4 roky bez otce, který byl pravděpodobně z politických důvodů zabit. Ji a dva její sourozence živila jejich matka. Byla to ona, která jí předala víru, učila ji modlit a milovat chudé a nemocné.

Po období rozlišování, které Ganxhe Anežka podpořila i postem a intenzivní modlitbou, se vydala z Jugoslávie (Skopje) do Dublinu, kde vstoupila k sestřám Naší Paní Loretské (Institut Blahoslavené Panny Marie). Brzy však odešla do Indie, do Himalájí, kde probíhal její noviciát. Zde přijala řeholní roucho a nové jméno Marie Terezie od Dítěte Ježíše. Po dvou letech složila první sliby a odjela do Kalkaty, kde učila na střední škole. Zde zůstala i po složení slibů věčných a stala se pak i ředitelkou školy.

Když se Marie Terezie od Dítěte Ježíše vracela do mateřského kláštera na pravidelné exercicie, dostalo se jí od Boha nového vnitřního poznání, objevila v sobě touhu, nové povolání. Cítila se vedena k pomoci těm nejobožejším v ulicích Kalkaty. Celé roky je potkávala a její citlivé a vnímavé srdce s nimi prožívalo jejich osudy, bolesti a utrpení. O své touze napsala papeži Piu XII., ačkoliv její představený i místní biskup byli proti jejímu uvolnění pro tuto službu. Papež Pius XII. jejímu povolání i povolání požeňal v roce 1948. V té době bylo Terezii 38 let.

Odešla na ulici bez jakýchkoli prostředků, začala nosit bílé sáry s modrým lemem. Nejdříve docházela do kurzu základní hygieny, ošetrovatelství a porodnictví. Navštěvovala chudé rodiny, ošetrovala děti, sbírala na ulicích umírající, nemocné tuberkulózou.

Nebyla by schopna zvládnout takový nápor bídy, nepohodlí a utrpení, kdyby nežila v úzkém spojení s Bohem. Denně přijímala Eucharistii. Jeho láska skrze ni proučila k těm nejpotřebnějším.

Do roka se k ní přidala první pomocnice a následně i celá skupina jejich bývalých žaček ze školy. Brzy tak vznikla kongregace Sester misionářek lásky.

Během dalších let vznikaly domy pro nemocné a umírající po celém světě, v této další fázi vynikl Terezin dobrý organizační smysl, důvěra a napojení na Boha, intenzivní život modlitby.

V 70. a 80. letech přibyla kontemplativní kongregace bratrů sdružení Kněží misionářů lásky a začaly vznikat i skupiny laických spolupracovníků.

Roku 1979 získala Matka Tereza Nobelovu cenu míru a od té doby otevřela spoustu domů v zemích s komunistickým režimem. Od roku 1990 se jí ale začalo zhoršovat zdraví, přesto nepolevovala v disciplíně a v šíření tohoto díla lásky.

Zemřela v roce 1997 na infarkt myokardu. Jejím přáním bylo zemřít tak, jako umírali její pacienti. Měla však pohřeb státní se všemi poctami, kterého se zúčastnily statisíce lidí.

Jan Pavel II. dva roky po její smrti zahájil proces blahověření. Blahověřena byla roku 2003, během promluvy papež řekl:

„Matka Tereza svědectvím svého života připomíná všem, že evangelizační poslání církve se uskutečňuje skrze lásku živou modlitbou a nasloucháním Božím slovu. Příznačný pro tento misijní styl je obraz, který představuje novou blahoslavenou, jak v jedné ruce tiskne ruku dítěte a druhou rukou prochází perly růžence.

Během Svatého roku milosrdenství proběhlo její svatořečení.

Matka Tereza
(1910–1997)

Náboženství dětí

pondělí–čtvrtek odpoledne

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže. Ve školním roce 2017–2018 budou dny a časy upřesněny během měsíce září.

- předškoláci – (Z. Mináriková), místnost A
- 1. ročník ZŠ – (K. Kochová), místnost B
- 2. ročník ZŠ – (K. Kochová), místnost B
- 3. ročník ZŠ a příprava k 1. sv. přijímání – (P. Vít Uher) místnost A
- 4.–5. ročník ZŠ – (D. Stolařová), místnost A
- 6.–7. ročník ZŠ – (B. Oudová Holcátová), místnost A
- 8.–9. ročník ZŠ – (B. Oudová Holcátová), místnost A

Farní centrum sv. Prokopa (Čajkovského 36, Praha 3)

Další info: <http://nabozenstvi.unas.cz>; klara.kochova@gmail.com; farnost-zizkov@iol.cz

Biblická hodina

čtvrtek 19.00–20.30

Číst Bibli není jednoduché, je těžké rozumět některým jejím obrazům i událostem. Během biblické hodiny si přečteme a společně vyložíme část Bible, předepsanou na aktuální den podle rozpisu (str. 14).

Katolická víra pro hledající

každý druhý pátek 19.00–20.30

Každoročně po Velikonocích začíná otec Vít pravidelná setkání s dospělými hledači víry, ať už jde o nepokřtěné, pokřtěné v dětství anebo jinověrce, kteří si chtějí projít základy katolické víry a připravit se k prvnímu přijetí svátostí.

Malá dogmatická teologie

středa 19.00–20.00

Přítomnost bývalého děkana KTF UK profesora Václava Wolfa ve farnosti přímo vybízí k využití jeho potenciálu k tomu, aby se naši dospělí farníci mohli vzdělávat v základech katolické dogmatiky.

Malá liturgika

pondělí 19.00–20.00

Přednášky z liturgiky se týkají nejen vysvětlení rozdílů v předkoncilním a pokoncilním chápání mše svaté, ale i jakýchkoli bohoslužeb, a přibližují různé liturgické služby i úkony.

Modlitba růžence

středa 17.20–17.50

Modlitbou růžence oslovujeme P. Marii a s ní rozjímáme o tajemstvích – důležitých událostech ze života našeho Pána, Ježíše Krista. Jednou týdně se modlíme růžencem společně u Sv. Prokopa.

Eucharistická adorace

vždy první čtvrtek v měsíci od 18:45 do 20:00 u Sv. Prokopa a každé poslední úterý v měsíci u sv. Anny od 17:30 do 18:00

Vidíme, že leckteré aktivity farnosti jsou životaschopné. Současně ale v různých oblastech pociťujeme nedostatky. Potřebujeme si tedy neustále vyprošovat hojnost milosti a síly v tiché modlitbě před naším Pánem přítomným v Nejvyšší Svátosti.

Polední ateliér

pátek 9.00–12.00

Především ženy v důchodu, které i nadále chtějí být užitečné, zdobí svíčky, vyrábějí svícny, drátují, háčkují, malují, šijí a připravují dárkové předměty k Vánocům a Velikonocům.

Trénování paměti

pondělí 17.15

Seniři, ale i mladší lidé, kteří překonali vážnější nemoc, mohou mít výpadky paměti. Odborná lektorka formou tréninkových eviků zdarma pomáhá při obnovování funkčnosti paměťových buněk.

Úklid kostelů

každá druhá sobota 8.00–11.00

Každou druhou sobotu v měsíci se v 8 hodin u Sv. Prokopa slouží mše svatá. Po ní se přítomní rozdělí do skupin a vyrážejí uklízet kostely. Díky ochotě farníků a pečlivému harmonogramu by se již nemělo stát, aby některý z našich tří kostelů zůstal neuklizen.

Chcete se nechat pokřtít anebo hledáte odpověď, zda je nutný křest?

Přijďte za knězem a domluvte si s ním osobní setkání. Pak následuje příprava ke křtu formou společných setkání (katechumenát). V našem farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) probíhá příprava každou středu od 19.00, která může vyústit v přijetí svátosti křtu o Velikonocích 2018.

Chcete nechat pokřtít své dítě (do 6 let)?

Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra (tel.: 731 625 910) a po osobním rozhovoru se dohodneme na přípravě tak, aby Vaše dítě mohlo být pokřtěno.

Chcete nechat pokřtít své dítě (7–14 let)?

Takovéto dítě už si zaslouží, aby o víře něco vědělo. Je tedy potřebná jeho příprava ke křtu. Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra, s nímž tuto přípravu domluvíte. Výuka náboženství dětí v novém školním roce probíhá opět podle rozpisu na vývěškách a v Prokopských listech.

Uvažujete o svatbě v kostele?

Svatba v kostele není pouhým formálním právním aktem, ale mnohem víc – svátostí. Bůh vstupuje mezi milující pár, aby ho posvětil a pomáhal mu v letech společného života. Proto je nutná aspoň základní příprava k sňatku. Domluvte si proto svou přípravu s knězem P. Vítem Uherem (tel.: 731 625 910) včas, tzn. minimálně 3 měsíce před plánovaným termínem sňatku. Při osobním setkání se dohodneme, jak bude příprava probíhat.

Potřebujete se smířit s Bohem a najít klid v duši?

Svátost smíření lze přijmout v kostele sv. Prokopa v pondělí, ve středu a v pátek v době 17.20–17.55, v kostele sv. Anny v úterý 17.20–17.55, v neděli 7.30–7.55 a v kostele sv. Rocha ve středu v 6.30 a v neděli 16.30–16.55. Pokud v tuto dobu nemůžete přijít, kontaktujte prosím P. Víta Uhra (731 625 910) a dohodneme se na jiném termínu.

Jste nemocní? Potřebujete duchovní pomoc?

Pomazání nemocných se v naší farnosti uděluje starým a nemocným lidem opět společně, o třetí postní neděli 4. 3. 2018. Mimo to v naléhavých případech volejte kněze ihned a kdykoliv, abyste s ním domluvili termín návštěvy doma nebo v nemocnici. P. Vít Uher (731 625 910).

Zemřel vám někdo blízký a chcete se s ním důstojně rozloučit na hřbitově nebo v krematoriu? Chcete uložit jeho urnu na hřbitově?

Kontaktujte kněze co nejdříve po úmrtí, je ale nutné domluvit datum a čas rozloučení nebo uložení urny dříve s knězem než s pohřební službou.

Chcete, aby se za vašeho zemřelého nebo živého sloužila mše svatá?

Diář se nachází v sakristii kostela, přijďte proto za knězem před anebo po mši sv. domluvit s ním nejvhodnější termín v tom kostele, kde chcete, aby se mše sloužila.

Jste pokřtěni, ale nebyli jste připravováni ke zpovědi a k svatému přijímání?

Stejně hledajících jako vy je mnohem více a proto se nebojte kontaktovat kněze. Příprava dospělých k přijetí těchto svátostí probíhá společně s dospělými, kteří se připravují ke křtu, ve farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) – viz výše.

Nebyli jste u biřmování?

Svátost biřmování se v naší farnosti uděluje dospělým křesťanům každoročně na podzim. Přihlašování probíhá vždy v závěru roku, přípravná setkání pak od ledna do září 2017 ve farním centru. Zájemci se již mohou přihlašovat u kněze (P. Vít Uher, 731 625 910).

Mše svaté ve farnosti sv. Prokopa v Praze 3-Žižkově

	Kostel sv. Prokopa (Sladkovského nám.)	Kostel sv. Anny (Tovačovského ul.)	Kostel sv. Rocha (Olšanské nám.)	
Pondělí	18.00¹⁾			
Úterý		18.00²⁾		
Středa	18.00		6.00³⁾	
Čtvrtek	18.00⁴⁾			
Pátek	18.00			
Sobota	8.00⁵⁾			
Neděle	9.30	8.00	11.00	17.00

¹⁾s latinským ordináriem, 4krát ročně v tridentském ritu v kostele sv. Rocha

²⁾ každé poslední úterý v měsíci 30 minut přede mši eucharistická adorace

³⁾v červenci a srpnu mše sv. nejsou, v době adventní zpíváme roráty

⁴⁾každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. eucharistická adorace do 20.00

⁵⁾vždy druhou sobotu v měsíci po mši sv. úklid kostelů

Úřední hodiny v kanceláři (Čajkovského 669/36, 130 00 Praha 3-Žižkov)

Úterý	15.00–17.00	výpomocný duchovní Antonín Ježek
Středa	8.30–11.30	administrátor Vít Uher
Čtvrtek	8.30–11.30	administrátor Vít Uher

Kontakty:

administrátor farnosti: P.Vít Uher

mobil: (00420) 731 625 910

e-mail: zizkov@efara.cz

web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko

k 31. 8. 2017	
výše dluhu (úvěr)	3 708 770,63 Kč
povinná měsíční splátka:	29 324 Kč
sbírka na splácení úvěru (srpen 2017):	11 252 Kč
č. ú. farnosti: Sberbank 4200172251/6800	
VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013	

DĚKUJEME ZA VŠECHNY VAŠE DARY – jen díky nim můžeme i my dále pomáhat